

Varázslók

Korosztály: 12-16 év

Csikorogva a kanyarban megérkezett a 12-es villamos, leültem az egyik ablak melletti ülésre, olvasni szerettem volna. Persze csak akkor, ha nem beszélnek mellettem, mert olyankor óhatatlanul figyelem, mit mondanak, s közben úgy csinállok, mint aki kinéz az ablakon. Elővettem az újságot, lapozgattam hátulról visszafelé, ahogy annak idején az Esti Hírlapot. Végül megakadt a szemem egy cikkben és olvasni kezdtem. Nem is tudom, mikor történt, azt sem, hogyan, de arra lettem figyelmes, hogy valaki megböki a könyökömet és halkán megkérdezi:

- Ülhetek az öledbe? - A valaki egy, talán hároméves kisfiú volt. Körülnéztem ijedten, hátha nem jutott ülőhely neki, és el is pirultam zavaromban, de a kisfiú a mellettem lévő ülésen anyukája ölében volt. Elmosolyodtam.

- Hát persze, gyere csak ide!

- Jaj ne, mit csinálsz – szólt rá az anyukája –, ne zavarod a bácsit!

- Nem zavar – tessék csak hagyni, hadd jöjjön át hozzám, ha akar – mosolyogtam. De a fiú már mászott is az ölembe, kényelmesen elhelyezkedett. Még a kezemben volt az újság, fél kézzel azt tartottam, másik kezemmel sután átfogtam a fiú lábát. Mit is kell egy ekkora fiúval csinálni? Hirtelen felnézett és huncutul mosolyogva megkérdezte:

- Te mit csinálsz?

- Újságot olvasok

- És mit olvasol?

- Egy cikket a repülésről.

- És érted, amit olvasol?

- Hát persze, azért olvasom el, mert érdekes.

- Akkor te varázsló vagy? – nézett rám nagy szemekkel.

- Miért lennék varázsló? – lepődtem meg a kérdésén.

- Azért, mert ezekből a vonalakból repülőt látsz.

Hirtelen nem tudtam mit mondani, aztán kiszaladt a számon – Igen, varázsló vagyok. A kisfiú meglepődött, valószínűleg nem ezt a választ várta. Nekem meglódult a fantáziám.

- Akarsz te is varázsolni?

- Én nem tudok varázsolni.

- Akkor majd megtanítalak – vágtam rá, és izgatott lettem. Kézbe vettem az újságot, és megkerestem a cikkben a repülőgép fényképét.

- Látod ezt a repülőt?

- Látom.

- Akarod, hogy elrepüljön?

- Akarom, de az ott van az újságban, nem tud repülni.

- Na várj csak. Megmutatom, hogy kell elrepíteni. Jó?

- Igen! - mondta lelkesen az ölemben, és feljebb tornászta magát.

- Akkor nézd meg jól a repülőt. Nézd meg minden részletét, jó alaposan.

- Megnéztem - mondta egy kis idő után.

- Akkor most csukd be a szemedet és képzelj magad elé a repülőt! Gondolj rá erősen, és gondold azt, hogy elszáll, elindul, már megy is és hasítja az égboltot, hallod a hangját. Na, repül, ugye?

- Igen! – mondta csukott szemmel a kisfiú – tényleg repül. – Aztán kinyitotta a szemét.

- De most nem repül – nézett a fényképre.

- Igen, de amikor becsukod a szemedet, bármikor elrepül, amikor csak akarod.

- Akkor én is varázsló vagyok? – kérdezte félénken.

- Bizony, varázsló vagy. Amikor azokat a vonásokat olvasom, nekem is ott a repülő a fejemben, valahogy így történik.

Anyukája odafordult hozzánk és nevetve átvette a fiát. – Gyere, te kis varázsló!

Nyílt az ajtó, búcsút intettek és leszálltak. Ránéztem a repülőgép képére, aztán becsuktam a szememet. Jé, tényleg repül! – mosolyodtam el.